

Dominikánská republika (15. – 27. únor 2017)

15. 2. - ve středu v 10 hod. dopoledne, jsme my, Anička a Jarmila, odletěly na dalekou cestu. Nejdříve airbusem do Paříže a pak jsme se přemístily do Boingu 777-300. Těžké letadlo se vzneslo ve 12:40 SEČ a vydalo se na 9hodinovou cestu s časovým posunem, přes oceán do Dominikánské republiky. Přistáli jsme po 18 hod. dominikánského času a pak jsme ještě 2 hodiny jeli z letiště Punta Cana, čekala tam na nás delegátka, do Boca Chica, do hotelového komplexu Bellevue. Po ubytování jsme stihli ještě lehkou večeři po 21 hod.

16. 2. - ve čtvrtek jsme měli schůzku s delegátkou na objednání výletů. Objednaly jsme si celodenní výlet na sobotu na ostrov Saona. Pak jsme koupily od cestovky v hotelu půldenní výlet do hlavního města Santa Dominga a celodenní na farmu. Ještě jsme si prohlédly areál hotelu Bellevue, který je rozložen v nádherném parku s různými stromy a keři, se dvěma bazény, u každého bar, kde byla hojnost různých nápojů alko i nealko – all inclusive. Po obědě jsme se šly podívat k moři. Asi jsme přešly tu správnou cestu, musely jsme projít drsnými stánky s rybami, kam nás místní lákali na ryby na roštu, ale ve velmi neutěšeném prostředí. K moři jsme se dostaly, hledaly jsme slunečníky a lehátka vyhrazené hotelu, nezadařilo se. Vykoupaly jsme se v Karibiku průzračném, teplém, leč v nedaleké dáli byly vidět těžní věže, či plošiny a přístav s jeřáby a kontejnery. Vyhlídka nevábná. Zpátky zase zklamaně stejnou cestou. U bazénu jsme si sehnaly lehátka, kde jsme strávily zbytek odpoledne a pozorovaly animátorky, které bavily lidi a později odpoledne učily zájemce tancovat „merengue“, národní tanec Dominikánců. Spočíval hlavně v houpání boků. Po bufetové večeři a procházce jsme se šly připravit na páteční výlet do Santa Dominga.

17. 2. - v pátek se pro nás zastavil minibus a jeli jsme se dvěma průvodci do Santa Dominga, starého města. Cestou jsme se zastavili u Tres ojos – u tří očí, což jsou podzemní síranová a kalciová jezírka v krápníkových jeskyních, které byly objeveny a zpřístupněny veřejnosti až v roce 1910. Dříve se tam lidé chodívali máčet a spouštěli se po liánách. Jsou tu i památky po původních obyvatelích, byli to tzv. Tainové, kteří byli Španěly vyhubeni. Teď jsou zde schody, jezírka s průzračnou modrozelenou vodou, jeskyně s krápníky – stalagnity, stalaktity a stalagnáty. U východu nám prodavači nabízeli šperky ze žlutého jantaru (na severu jsou nejbohatší doly světa) a bleděmodré z larimaru, který se těží v horách a smí ho těžit jen domorodci. Jeli jsme dál kolem obřího památníku, mauzolea a muzea Kryštofa Kolumba, který ostrov Hispaniola v roce 1492 objevil a jeho bratr, Bartolomeo Kolumbus město Santo Domingo oficiálně založil roku 1498.

Dominikánská republika leží na ostrově Hispaniola společně s Haiti, má okolo 10 000 000 obyv., 99 % jsou křesťané, 1 % šamanisté. Žije zde 73 % míšenců, 16 % bělochů a 11 % černochů, mluví se španělsky.

Santo Domingo hlavní město asi 3,5 miliony obyvatel. Zajeli jsme do Starého města (Zona Colonial) a dál jsme chodili pěšky, po promenádě Calle las Damas, kde jsou koloniální paláce s muzei a hotely, bývalé sídlo K. Kolumba z roku 1505, nejstarší dům z roku 1503, ve kterém

bydlel sir Francis Drake, různé kostely, katedrála, Pantheon. Staré město bylo v roce 1990 prohlášeno UNESCO světovým kulturním dědictvím. V novější části jsme za bránou viděli Prezidentský palác a před fešné hochy jako stráž. Prošli jsme a viděli vše podstatné a vrátili se do hotelu na pozdní oběd, kde jsme ochutnávali místní kuchyň. Např. banánové pyrė jako příloha, vařené kostky z juky, ryby, různé druhy salátů a zeleniny. U bazénu jsme ochutnali Joco-Loco, koktejl s ananasovým džusem a rumem a pak jsme se šly podívat správnou cestou k moři, parkem až k lehátkům a slunečnicům vyhrazeným našemu hotelu. Pocachtaly jsme se v průzračné mělké vodě a vracely jsme se k hotelu, kde probíhala páteční sváteční večeře, pekly se selata na grilu, vyhrávala tříčlenná kapela a několik dívek se předvádělo jako mažoretky na dominikánské rytmy. Byly tu stánky s upomínkovými předměty, rumem, šperky a pod. K večeři toho bylo spousta na výběr, ochutnala jsem něco zabaleného v banánovém listě, snad tamales, bylo to dobré. Pak začal slejvák a vlhko. A vypadla elektřina, asi to nemá ráda. Ráno odjíždíme na další, tentokrát celodenní výlet na ostrov Saona.

18. 2. - v sobotu, jsme vstávaly v 6 hodin na budík, skočily jsme na rychlou snídani a před půl osmé jsme odjeli limusinou pro 7 lidí, a ještě se k nám připojili další v minibusu a odjeli jsme asi 130 km do Bayhibe, s luxusními hotely, což byla původně rybářská vesnice, nyní výchozí místo k plavbám na ostrov Saona. Nasedli jsme do motorové lodě, která nás dopravila na hlubší moře, a pak jsme přestoupili na katamarán. Tam jsme hned dostali šnorchly a brýle a pozorovali mořský svět. Korálů tam bylo ale málo, sem tam nějaká barevná rybka, ale bylo aspoň pořádné vykoupání v hloubce průzračně modrého Karibiku. Stálo to za to. Když jsme vypluli, tak nás celou cestu bavily dívky hudbou a tancem a nabízely pití, jak alko, tak i nealko. Pak jsme zastavili na zaručeném místě, kde byly v moři velké hvězdice, na které jsme si ve vodě mohli sáhnout i vyfotit. Vypadaly jak keramické, ale byly asi pravé. A zase příležitost ke koupání. Vypluli jsme dál a zase byly tanečky a dominikánské rytmy. Přistáli jsme na ostrově Saona, který je vyhlášený Národním parkem a byl čas k obědu, který byl formou bufetu, prý pravý dominikánský. Grilovaná kuřata, ryby, spousta zeleniny, saláty, rýže s fazolemi, ovoce papája a všudypřítomný bar na koktejly alko i nealko a pravá dominikánská káva, která je silná a musí se pít velmi sladká. Pak jsme se povalovali a koupali na jedněch z nejkrásnějších pláží v Karibiku pod kokosovými palmami. Na zpáteční cestu nám přistavili rychločlun a za kratší dobu jsme dorazili do Bayhibe a pak zase limusinou do Boca Chica k hotelu. A to už byl čas na večeři a na mazání spálených těl. Mezitím lehce sprchlo a bylo vlhké vedro a po 18 hodině už tma. Ráno nevstáváme na budík.

19. 2. - v neděli, bylo již od rána zataženo a vypadalo to na déšť. Tak jsme se po snídani vydaly do městečka Boca Chica. Zašly jsme se podívat do kostelíka, kde končila ranní mše a zpěváci zpívali písně v dominikánském rytmu. Zajímavé. Město má asi 50 tisíc obyvatel. Přibližně před 40 lety to byla rybářská vesnice, kterou si diktátor Trujillo zvolil za víkendové sídlo. Z této doby pochází hotel Hamaca ve stylu art deco. Prošly jsme několik ulic s obchůdky se suvenýry, restauracemi apod. Change – 20 Euro – 986 dominikánských pesů. 100 DOP je asi 54,09 Kč. Ale berou jak dolary, tak eura a pesa, ovšem všechno je tu dost drahé. Naštěstí nemusíme nic kupovat, vše zajištěno. Pak jsme šly po pláži, kam až to šlo, pak

už konec a začaly skály. Počasí se vylepšilo, daly jsme oběd a šly na lehátka k bazénu, ale zase mraky, lehce poprchávalo, až jsme musely utéci a posadit se na terasu. Počasí se už nevylepšilo. Po večeři jsme šly se projít a zůstaly jsme u stolků v divadle, kde měl být program. Tanečky merengue měly roztančit hlediště, moc se nedařilo. Je tam nádherný košatý strom a jmenuje se cebio, 100 let starý.

20. 2. - v pondělí, bylo nebe jako malované a my se odebraly k moři a oddávaly se bohubilé činnosti koupání a povalování se celý den, jen s přestávkami na oběd, či na nějaký drink.

21. 2. - v úterý, nebyla žádná změna, jen foukal studenější vítr a byly vlnky. Trávily jsme den na lehátkách pod palmami. Večer byl zase v divadle program.

22. 2. - ve středu, jsme šly zase na pláž zabrat lehátka do stínu. Bylo koupání, moře klidné. Zjistily jsme ale a bylo nás víc, že existuje cestovka Boca Chica, kterou vede Dominikánc Tony, který v Praze studoval Vysokou ekonomickou před i po revoluci, mluví srandovně česky, pak pracoval na nějakém úřadě v DR, pak ale o práci přišel a založil si vlastní CK, především pro Čechy, spolupracuje s Exim Tour a hlavně má levnější výlety. Tak jsme se hned domluvili na výlet na sobotu před odjezdem a to na pozorování velryb, které se v jednom místě v Samanském zálivu Atlantiku páří a vyvádějí mladé. A děje se to právě jen v únoru a březnu. Sliboval na 95 %, že je uvidíme. Musíme vyrazit brzy ráno a to na druhou stranu ostrova k Atlantiku na poloostrov Samana a lodí někam, kde by se měly objevit. Pak ještě koupání a po večeři procházka a příprava na další den, odjíždíme na celodenní výlet na farmu – pěstování třtiny, tabáku, ovoce a další.

23. 2. ve čtvrtek, po brzké snídani jsme vyjeli otevřeným nákladáčkem na celodenní výlet „Safari“. Nejprve při vyjetí z Boca Chica jsme jeli kolem několika „farem“ kde žijí a trénují od útlého mládí kluky v baseballu a ty pak dodávají do týmů po celé Americe. Jinak baseball se tu hraje všude. Pak strašně prašnou a hrbolatou cestou jsme kodrcali k polím cukrové třtiny, kde zrovna probíhala sklizeň. Cukrová třtina se sklízí 2x za rok a většinou ručně pomocí mačety, velmi ostré. Ochutnali jsme, byla sladká, šťavnatá a ještě jsme dostali ochutnat rum ze třtiny s colou. Zajeli jsme do malého typického městečka s přízemními barevnými domky a dřevěným kostelíkem, došli se podívat k manufaktuře, kde se ukázkově dělaly cigára z tabákových listů – velký usušený list se potře cukrovou třtinou, do něj se balí menší a zlámané lístky. Pak jsme se jeli podívat na typickou dominikánskou farmu, prohlédli jsme si, jak rodina bydlí v domku s vlnitou střechou, nic moc – obývací pokoj s TV, ložnice s vysoko nastlanými postelemi, slušné WC se sprchou, kuchyň s vytlučenými dlaždicemi- dosti chudé. Šli jsme se podívat, co všechno pěstují. Viděli jsme kakaové stromy s kakaovými boby, kávovníky, banány, citroníky, pomeranče typu „Kuba“, ananasy, spousta mangovníků, ale teprve kvetly, nebo byly nezralé. Psi se nám motali pod nohami, měli radost z návštěvy. Vrčící rotvajler byl raději v boudě a na řetězu. Dostali jsme ochutnat kávu, musí se pít hodně sladká, pak ještě kakaové boby, banány a ananas. Mohli jsme i zakoupit. Tady jsme skončili a jeli jsme do Národního parku k vodopádům se vykoupat a pak do turistického centra, kde na nás čekal pravý dominikánský oběd – hovězí polévka, ve které bylo spousta mrkve, juka

a brambory (dobrá), pak špagety s omáčkou, ugrilované kusy kuřete, rýže, okurky, rajské a salát. A pivo a nealko. A káva velmi sladká. V zahradě bylo na co koukat, kvetly buganville, aloe, různé druhy palem, pobíhali zde pávi, husy, krocani, drůbež. Po odpočinku jsme vyjeli na dlouhou cestu zpět po silnici ve výstavbě. Řidič jel jako by nás ukradl, výmol nevýmol. Děti v uniformách chodily za školy. K hotelu jsme přijeli kolem 18 hod., byl pozdní oběd, byla i pozdní večeře a ještě procházka po již setmělých uličkách a potivé vedro.

24. 2. v pátek, bylo nebe celkově zatažené, pak se spustil tropický déšť, který brzy přešel, ale mračna ne. Vydaly jsme se s Aničkou do supermarketu „Olé“, abychom se podívaly po nějakém tom rumu, kávě, kakau, prostě co produkuje DR a jak si v obchodech vedou. Supermarket byl zásoben vším možným jako v každé zemi, oproti Kubě, kde byly jen fazole. Ovoce, zelenina sladkosti, pečivo, mléčné výrobky, prostě vše a ještě něco navíc za normální ceny. Ne předražené jako u hotelů. Po obědě jsme se vydaly za drobného mrhnutí na pláž k moři. Pozorovaly jsme různé dění, smlouvání, masérky, malíře, kteří na místě tvořili, chlapíka se dvěma ary na ramenou a malou opičkou. Zatím u hotelu se celé odpoledne jako každý pátek grilovala selata, byla mimo jiné na večeři, pak hrála kutálka dominikánské lidové a děvčata v místních krojích se u toho vrtěla. Po večeři jsme se šly jen trochu projít a pak se připravit na ráno, odjíždíme před 6 hod. na poloostrov Samana.

25. 2. v sobotu, jsme ráno vyjeli od hotelu napříč ostrovem minibusem s Tonym na poloostrov Samana v Atlantickém oceánu a povídali jsme si o tom, jak to v Dominikánské republice chodí. Jeden ostrov Hispaniola a dvě velice odlišné země. Prosperující zvláště posledních sedm let DR a zdevastované Haiti i historicky. Bylo zde překladiště otroků z Afriky pro Britanii, Francii, Holandsko a další. Kolonizace Francií, docházelo k častému vypalování země, odtud země neúrodná. Náboženství animismus – voodoo. Haitané chodí za prací do DR. Dominikánská republika – obydlená Španěly a potomky Španělů, katolické náboženství. Zemědělství – pěstování cukrové třtiny, tabáku, brambor, manioku, juky atd. Projíždíme kolem plantáží olejových palem, které sem byly dovezeny pod záminkou pěstování okrasných palem, které ty olejně palmy zadusily. Sociální výhody – zdravotnictví zdarma. Po 20 letech práce ve státním resortu a 25 letech v soukromém, mají nárok na důchod. Sjeli jsme z dálnice a projíždíme osadami v hájích kokosových palem. Domečky malé, úhledné s vyšperkovaným průčelím, tepané ozdobné mřížoví. Spousta ovocných stromů, mango, banány, karambola, papája a všude různobarevné buganville. Domů přibývá, nabývají městského rázu, přijíždíme do přístavu poloostrova Samana. Tam už na nás čekala lodice, na kterou jsme ještě s mnoha dalšími nalodili a pluli kolem ostrova Bacardi v Samanském zálivu na pozorování velryb kepokak, které se zde v teplých vodách páří a vyvádějí mladé. Spolu s námi brázdilo moře více lodí a loděk. Zadařilo se, viděli jsme mnoho velryb se nadechnout (každých 15 minut se musí nadechnout) a vypouštět gejzíry, plácet sebou ve vodě, vyořovat se, zamávat ocasem. Podařilo se i několik snímků i video. Asi dvě hodiny jsme velryby okukovali a připlouvali za nimi. Po poledni se rozhodlo, že už jsme jich viděli dost, ještě dvě nám zamávaly ocasem a my odpluli na ostrov Bacardi, kde jsme měli připravený oběd a pak bylo koupání v Atlantiku. Ve 4 hodiny jsme zase odpluli lodí do přístavu, nasedli do minibusu

a ujížděli do Boca Chica. Cestou nás Tony bavil vyprávěním o svém studiu na VŠE, jak se učil česky a jak po nich prof. Klaus házel křídou. Cesta příjemně uběhla a k hotelu jsme přijeli již za tmy kolem 19. hodiny. Tak ještě večere, procházka a bydlet. Poslední den, v neděli odlétáme.

26. 2. v neděli, po snídani balení a pak ještě rozloučení s Karibikem, poslední koupání, odevzdání karet od pokojů, pozdější oběd. Pak pro nás přijel bus a vezl nás dvě hodiny na letiště do Punta Cana. Odbavení a velká kontrola a odlet velkým Boingem po 21 hod. do Paříže. Let trval asi 8 hodin a zase časový posun. V Paříži do airbusu a za necelé 2 hodiny jsme v pondělí 27. 2. asi kolem 10 hod. dopoledne přistáli do celkem teplého počasí v Praze.